

[Statsministeren.]

forpligtelse, det er ligefrem nødvendigt at blive enige, og jeg tror, man bliver det.

Når det gælder støtten til fiskeriinspektion fra EF, så kan man vel sige, at netop denne side af sagen vil have særlig betydning for Grønland, fordi den store opgave, når det gælder fiskeriinspektionen, netop ligger i forhold til det grønlandske farvand.

Hr. Thue Christiansen var inde på spørgsmålet om en kvotaordning, hvilket behov der måtte være for det. Jeg kan om dette ikke sige andet, end at man vil garantere grønlænderne reserverede kvoter, således at grønlænderne først og fremmest får mulighed for at fiske det, som grønlænderne kan fiske.

Hr. Johan Nielsen var meget glad for, at der var enighed mellem de to færøske repræsentanter her i tinget angående denne udvidelse til de 200 sømil. Jeg kan sige, at jeg også er glad for, at der er næsten enstemmig tilslutning her i tinget, og jeg siger tak for denne gode første behandling.

Erlendsson (FP):

Jeg skylder hr. Hilmar Baunsgaard nogle bemærkninger i anledning af den let skjulte kritik, der var af, at Island havde udvidet sin fiskerigrænse til 200 sømil. Jeg vil først sige, at det var ikke Island, der begyndte. En sjettedel af alle stater, der er repræsenteret i FN, havde på det tidspunkt, da Island udvidede sin fiskerigrænse, allerede udvidet ud over de 12 sømil – adskillige til 200 sømil, nemlig hele Sydamerika, og adskillige lande i Afrika, Indien osv. til afstande mellem 50 og 100 sømil.

Derimod kan Island roses og berømmes for, at det var den stat, som allerede i 1949 på FNs generalforsamling rejste spørgsmålet om at lægge havretten i faste baner. Det, at Island på FNs generalforsamling fremførte nødvendigheden af at få en sådan international havrettsanerkendelse, har sat skub i alt dette, som vi sådan set har bygget hele denne debat på.

Med hensyn til, hvem der skal betale fiskeriinspektionen, har jeg sagt for vores vedkommende, at det spørgsmål må afgøres på et senere tidspunkt. Der ligger ikke heri, at vi ikke indser, at en udvidelse af fiskeriterritoriet må kræve en øget fiskeriinspektion, men vi har både på NATO-basis og på FN-basis forstået at dele nødvendige udgifter inden for disse fællesskaber, sådan at den afgørende økonomiske konsekvens, som statsministeren talte om, ikke

i dette tilfælde behøver at betyde, at vi overtager hele udgiften eller en væsentlig del af den.

Det glæder mig, at hr. Lowzow i sine bemærkninger var enig i det, jeg meget kraftigt har fremført andetsteds, nemlig i markedsudvalget, at vi har spillet os særdeles gode kort af hænde i vores forhandlinger ved at indrømme, at man fra EFs side kunne påbegynde forhandlinger med tredjeland, før de interne kvoteringer var blevet bestemt.

Til hr. Fuglsang vil jeg sige, at det er også særlige skibe fra dansk side, der deltager i fiskeriinspektionen, det er ikke krigsskibe i den forstand. Det er ganske vist bevåbnede skibe, men det er de islandske kystbevogtningsskibe og fiskeriinspektionsskibe også. Jeg kan da sige, at de både har skudt med skarpt, og at de bærer præg af, at de har deltaget i egentlige krigshandlinger under begge torskekrigene.

Hr. Berglund og hr. Thue Christiansen var bekymrede over, at det skulle gå ud over de grønlandske fiskeres fangstmuligheder. De vil efter min mening bedres betydeligt, når EF får kyststatens rettighed til at afgøre, hvor meget tryk fiskebestandene kan tåle af fangst, og på den basis kan tage først, hvad EF-landene kan tage – derunder også hvad Grønland kan tage. Hvis man har taget det bestemte kvantum, kan man derefter afvise, at tredjelände overhovedet kan blande sig i det foretagende. Det vil sige, at spanioler og russere og alle mulige andre, som nu fisker og rovfisker i grønlandske farvande, både i Danmarksstrædet og i Davisstrædet, derved kan fjernes fra disse områder.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Hr. Erlendssons bemærkninger giver mig anledning til at kommentere nogle problemer, som er væsentlig større, end det måske kan fremgå af, at hr. Erlendsson og jeg diskuterer dem – jeg skal bruge et internationalt udtryk og sige – på bilateral basis.

Med hensyn til fiskeriinspektionen er det klart, at man kan have det synspunkt, at det bør være en NATO-opgave. Så skal Danmark betale en del af den. Formentlig ville vi med det mægtige søterritorium, der er omkring Grønland og Færøerne, få mere, end vi skal betale. Men hvad så med de følgeslutninger, som jo ikke er løst med, at man har en økonomisk opfattelse af, at vi skal slippe billigt fra det? Der er jo også noget international politik i det her, og der er noget politik i forhold til Færøerne. Man kan også have den opfattelse,